

holde det Standpunkt, jeg en Gang har indtaget, jeg kan for min Samvittighed ikke give Slip derpaa. Falder jeg saa med det, nu ja, saa er jeg nødt til at finde mig deri, det er der ikke noget at sige til, men jeg ønsker meget, at man kunde faa dette Spørgsmaal afgjort paa en anden Maade. Jeg tror, at alle Parter kunde være tjente med at tage den foreslaaede Bekræftelse i Stedet for Edsaflæggelse.

Alfred Christensen: Den højtærede Justitsminister omtalte i Gaar et Ændringsforslag Nr. 55, stillet af et Flertal i Udvalget, hvortil jeg ikke hører, som overflødig og fraraadede at stemme for det. Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger desangaaende. Jeg finder dette Ændringsforslag baade skadeligt og overflødig. Jeg mener, at det er skadeligt, fordi det kan volde den kreditgivende unødigt Tab, selv om han ved Kontrakt har sikret sig mod et saadant Tab, og det vil jeg anse for en Gene og en skadelig Indfyldelse af en Lov, naar den nøder en Mand til at lide et Tab, fordi han godtroende har laant Penge ud eller godtroende har givet Varer paa Kredit, blot fordi den Mand, som har faaet Kreditten eller Varerne, ikke, selv om han ogsaa i fuldeste Maal maatte kunne det, ønsker at betale med det gode, men vil lade sig tvinge ved en Dom. Jeg anser det dernæst for ganske overflødig. Tendensen i det kan jeg nok se, den staar jo meget nær i Forbindelse med den Tendens, som har givet sig Udslag i Modstanden mod Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 43, og det er den at begrænse Procesomkostninger. Jeg mener, at i den Retning vil det være ganske overflødig. Hvis der nu ved en Dom kendes for Ret, at indstævnte foruden Sagens Genstand bør betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Regning, og der paa denne Regning staar, foruden de specificerede kontante Udgifter, tillige et Sagførersalær paa, lad mig sætte 1,000 Kr., og saa domfældte nægter at betale det, saa er Doms haveren nødt til at gaa til Kongens Foged for at faa Dommen eksekveret, og naar Kongens Foged kommer til domfældte, saa vil denne fremsætte den Indsigelse: Dette er ikke et passende Salær; jeg er villig til at betale, hvad der er passende, men dette er aldeles ubilligt, og saa vil Kongens Foged maaske nægte at gøre Eksekution for mere end Halvdelen. Jeg siger ikke dette efter et løst Skøn, men fordi vi ved Fogedretten i Kjøbenhavn for ikke mange Aar tilbage have haft et Eksempel paa, at

et Salær blev halveret fra 1,000 Kr. til 500 Kr. Jeg mener altsaa, at Nr. 55 er baade skadeligt og overflødig, og at vi ikke bør have det staaende i Loven.

Jeg skulde ikke med et eneste Ord have omtalt Ændringsforslag Nr. 43, som er stillet af et Mindretal, hvorimellem ogsaa jeg, saafremt dette Ændringsforslag gik ud paa at skabe en ny Særret eller hævde en gammel Særret, thi hverken gamle eller ny Særretter har jeg nogen Sympati for, men hvad jeg har Sympati for, er, at der skal gælde det samme for alle Borgere, at der skal være Ligestillelse mellem de forskellige Samfundsklasser, og jeg vil ikke paa nogen Maade med min gode Villie have, at den sorte Kokarde paa Forhaand skal hæftes paa nogen bestemt Stand, ikke en Gang den, hvortil jeg selv hører. Sker det, vil jeg tage Ordet og protestere derimod, og det er hverken mere eller mindre end det, man gør her. Sagførerstanden har i Forvejen saa at sige ingen Privilegier, ikke mere end hvad der med Naturnødvendighed ligger i dette, at de ere Sagførere. Den ærede Ordfører nævnede, at overhovedet al vor Ret i saa Henseende findes i Christian d. 5tes Lov 1—9—14, der lyder saaledes: „Ingen skal være forpligtet til at bruge Procuratorer, som selv ved sin Værge, Frænde eller Tjenere, sin Trette vil udføre.“ Altsaa, naar en Mand har en anden, han kan bruge dertil, enten en Værge eller en Frænde eller en Tjener, behøver han ikke at sende en Prokurator til Retten. Loven har dermed ment, at længere bort maa han ikke gaa, han maa ikke tage den første den bedste Ignorant, men naar Folk ikke kunne møde selv i Retten, skulle de henvende sig til en Mand, som ved, hvad han skal gøre i Retten, og har Forstand paa de Ting, og saa henvises han først til Prokuratorerne. Jeg synes ikke, at det er en stor Særret, det er aldrig faldet mig ind, at det skulde være det, og det er heller aldrig hævdet af andre. Den eneste Særret eller det eneste Privilegium, Sagførerne have, er, at de have Lov til at møde for Retten i Tilfælde, hvor vedkommende Mand enten ikke selv vil møde eller ikke kan sende sin Værge, Frænde eller Tjener. Denne Samfundklasse, Sagførerstanden, vil, hvis De stemme imod Ændringsforslag Nr. 43, blive betaget ikke blot en Ret, Sagførerstanden nu har, men en Ret, som tilkommer ethvert Medlem af dette Ting, en hvilken som helst Stand. En hvilken som helst næringsdrivende Stand i hele Landet har den Ret, som hjemles ved Danske Lov